

הודי בן 3

עיניים לו תכלת —

זה הודי חמודי הוא ילד קטן / גר הוא הרחק שם, בעמק בית-שאן, / עיניים לו תכלת וראש לבנבן / פה לו מתוק, מחייך ועקשן.

הודי חמודי, הקרוי בשם ילדי ישראל בטעות „אודי המודי“, נפל ביום התשיעי למלחמת יום-הכיפורים, כאשר סיקד על פלוגת-שיריון ברמה.

על הודי דפנא אין מדברים בלשון עבר. הוא קיים. „הלא נדמה שהנה כך הולך הוא לצידי בבוקר“ אומרת אמו, „שעה שאני הולכת לעבודה. או שערב אחד הוא מופיע לידי, כשאני עומדת ושופטת כלים במועדון, ושואל אותי בחיוך ובי חיקוי: „מה שלומך, מלכה?“

חברים מספרים על הודי שהיה עקשן, ציני, חכם, רועה בקר טיפוסי, ספורטאי, ישר, הגון, אומר דבריו ללא מורא, בעל פולחן הופעה חיצונית, אבא אוהב ומסור, מחור מושבע, שליו, יאמיק, לפעמים פרחח ולפעמים עצוב.

בן 34 היה כשנפל. הוא שוחרר משרות בצבא הקבע חודש לפני המלחמה. בבוקר יום הכיפורים קראו לאחיו, גילעד ויואב. לאהוד לא קראו. הוא עדיין לא שובץ ביחידת מילואים. בו ביום נסע לרמת הגולן, אסף כמה טנקים, עמד בראשם

סרן אהוד דפנא (מימין) ערב נפירתו

פה לו מתוק

עם המורה שושנה. „אהוד באופוזיציה תמידית.“ סיפר עמוס לויטל, בן כיתתו. „מוצא תדיר מן הכיתה, והתמונה הער- לה: אהוד נאחז בשולחן הכתיבה ונגרר אתו יחד אל מחוץ לכיתה, בקול רעש ובלוויית היסטריה של מורה חסרת-אונים, ולקול צחוקו הכללי.“

כשהתגייס אהוד לצבא, סירבו להציבו ביחידה קרבית. הוא היה רוה מדי. אהוד, הוריו וידידיו החלו להפעיל את מערכת הקשרים שלהם, והגיעו עד לאלוף אברהם יפה. עם הרבה פרוטקציה הסכימו לבסוף לקבלו לשיריון.

„למה ולמה רבות עוד שאל, זה הודי חמודי הוא בן אביטל. למה אוהב כה הצל את העץ, מבוקר עד ערב אצלו הוא רובץ.“

מספר עמיר: „ההופעה החיצונית שלו היתה משהו לא רגיל, ממש פולחן. בצבא המון משמין. והוא, כאשר היה עולה במשקל גרם אחד, ההחגורה שלו לא היתה נסגרת — לא היה אוכל, תשמע, היה אומר, „עליתי 300 גרם.“ הוא צם, ממש צם ימים שלמים, עד אשר היה מקבל שוב את הבטן השטוחה שלו. ומספרת דורית: „הנעליים היו צריכות להיות בדיוק עם חורים כאלה ועם אבי זמים כאלה, וצבע כזה, ורק זמש.“

נדב ליפשיץ היה חברו הקרוב של אהוד. „כשהוא השתחרר מהצבא אני הייתי עוד ילד, יצא לי לעבוד איתו. אני לא רגיל לשמוע מבוגרים מדברים על בחורות, על להתעסק עם בחורות.

והתחבר לגדודו של יוסי בן-חנן. אהרי שבעה ימים היה אהוד בין מחלציו של יוסי מהטנק הפגוע.

מספר יוסי בן-חנן: „בעיצומו של הר קרב, באחד הרגעים הקשים ביותר שבו — אהוד דפנא ברשת. קשה לי לתאר לך באיזו מידה של שימחה שמעתי את קולך ברשת הקשר. זה היה קול שנסך בי בטחון. קראתי לך מיד להתייצב אלי.“

באופוזיציה

תמידית

הודי נולד ברעננה. כשהיה בן שנה עלו הוריו, אביטל ומלכה, להתיישב במעוז-חיים, סבו של אהוד היה המשורר משה דפנא. כשהיה אהוד בן שלוש, רי הירבה לשאול שאלות, ביקש המשורר להנציח את נכדו בשירת הילדים. את הלחן כתב נחום נרדי.

„שואל בלי הרף הוא למה זה כך? / למה ולמה מעביר הוא בסך. / הודי חמודי הוא בן אביטל, / שאלה ראשונה את אביהו שאל.“

כשגדל הילד, רדפו אותו בכל מקום עם „הודי חמודי“. הוא למד להתרגל לכך וקיבל זאת בחיוך, לעתים ציני. הוא סרב להאמין, ששאל כל כך הרבה שאלות בילדותו.

כשהיה ילד הרכיב משקפיים, וכל מי שהעז לקרוא לו „אבו ארבע“ ספג מכות נמרצות. כשהיה בכיתה ה' לא הסתדר

אהוד הכובר

— וראש לבנבן

פתאים מדבר אתך איש בנושא זה, ומה שאתה רוצה לעשות הוא כבר עשה. הוא אהב להרגיו. כל אחד אוהב להרגיו, אבל הוא עשה זאת בחוכמה.

„היו בינינו הרבה סיכסוכים. אני הייתי מבסוט כל פעם לראות אותו מסתכסך. הוא היה מתחיל בעדינות ולאט-לאט עוקץ מצד ימין ואחרי כן שותק ועובר לצד שמאל. עושה את זה באופן יסודי, מרגיו. אבל אתה יודע שבסך הכל יש לו לב טוב, זה אחד האנשים שאני לא יודע אם יכול לחיות הרבה. זה אחד האנשים שלהם קורה במלחמות. אתה יודע, כל אחד כותב: זה היה הולך ראשון בי מערכה... אבל אודי, הוא כבש ראשון את תל-שמס! כל הגבורות האלה נוגעים לקצה השפיץ שלי. אבל הוא האיש שתמיד יקרה לו, זה איש כזה שיקרו לו דברים, שייהרג.“

פקיד במשביר

המרכז

„בני, בני, בטערה עם רכב ישראל ופרשיו כאשר עלה, ברעם, בברזל, שועט, פורץ, אוהל, כה אצה לו הדרך.“ (המשך בעמוד 59)

אודי דפנא ובנו אייך

— ועקשן

אודי השני

— מחייך